

920

BUDAPEST

244

PRO URBE

Bakony
Gáborné

Példamutatóan, eredményesen végzi vezető óvónői munkáját. A gyakorlatban megvalósította az óvoda, a szülői ház és a társadalmi környezet gyümölcsöző kapcsolatát. Sok jó hatású előadást tartott, pályaműveket, cikkeket írt elképzeléseiről, a korszerű óvodai munkáról. 1966-ban „Kiváló óvónő” oklevelet kapott. Sokoldalú, eredményes munkájáért, a lakosság érdekében végzett díldozatos tevékenységéért kapta a megtisztelő „Pro Urbe” kitüntetést.

„Már tizenkét éves koromban eldöntöttem, hogy óvónő leszek. Mindig nagyon szerettem a gyerekeket, talán azért is, mert nekem nem volt testvérem. S ma már csupa kerek évfordulóra emlékezem: 25 éve vagyok a pályán, húsz éve itt Zuglóban, és tíz esztendeje vezetem a Bánki Donát óvodát, a Fogarasi úti lakótelepen. Hogy változott-e az óvodai munka az elmúlt 20—25 év alatt? Bizony, nagy a változás. Sokkal kedvezőbbek az anyagi feltételek, jobb a felszereltség, eredményesebbek a pedagógiai módszerek — csak egy valami nem változott és nem is fog. Ezt a munkát mindig csak egyféle-képpen lehet végezni: hivatás-tudattal és sok szeretettel.

Tavaly lépett életbe az új óvodai nevelési program. Kísérlet-képpen mi már évekkal ezelőtt bevezettük, a kis csoporttól kezdve fokozatosan. Bemutató foglalkozásokon, s az azokat követő tapasztalatcsereken, vitákon szűrtük le az általánosítható, jó módszereket. Tavaly ősz-szel a VI. Nemzetközi óvoda-pedagógiai szeminárium külföldi résztvevői is eljöttek hozzánk és nagyon tetszett nekik, amit csináltunk.

Már egész kicsi kortól az életre nevelünk, a gyermekek képességeihez igazodva. Gyönyörű program, de... Mostanában nagyon zsúfoltak az óvodák. A mi 100 személyes épületünkben négy csoportban 135 gyerek van, tehát mindegyikben 30—50 a létszám. Ennyi gyerekekkel nehéz külön-külön, egyénileg foglalkozni. 25 lenne az ideális cso-

port-létszám. Minden csoportnak két óvónője van, egy dél-előtt, egy délután. Többségük 8—10 éve jött ide. Jó kis kollektíva a mienk. De a zsúfoltság miatti fáradtság, kimerültség itt kísért közöttünk. A kisegítő személyzetnek még nehezebb a helyzete. Az eredetileg 100 személyes, négy csoportos óvodának négy dadája van — de ennyien látják el a 135 gyereket is!

Jó lenne, ha elérhetnénk, amiről évek óta szó van; hogy két csoport három dadát kap. Akkor nálunk is hatan lehetnének. Az is téma régóta, hogy fel-emelik az óvodai dolgozók 24 napos szabadságát és csökkentik a heti 39 kötelező óraszámot. A szabad szombat terjedésével erre volna is lehetőség. Minden második szombaton csak 20—25 gyerek jön be, de a közbeeső szombatokon is csak 60—70. Jó lenne egy, a változó élethez igazodó rendelet, amely lehetővé tenné a mi dolgozóinknak is a szabadnap igénybevételét.

Örvendetes dolog, hogy a szülők hét végén otthon tartják a gyerekeket — erre nagy szükségük van a kicsiknek. Megbeszéljük a szülőkkel, hogy vonják be őket játékosan az otthoni munkába, menjenek együtt vásárolni, legyen feladatuk a főzésnél, mosásnál, takarításnál. Micsoda öröm az a gyerekeknek, hogy ők már hasznosak!

A szülőket is lehet és kell is nevelni — bármily furcsán hangzik. Ennek legjobb formája a csoportokban történő beszélgetés. Az óvónő vitaindító bevezetője után megbeszéljük a szülőkkel a gyerekek életkorának

megfelelő testi nevelés, ügyesség-fejlesztés, higiéniai feladatok, szokások, az óvodai életmód részleteit, hogy otthon is hasonlóan foglalkozzanak velük. A nagy csoportosoknál külön téma az előkészítés az iskolára. Megbeszéljük a szülőkkel, mit tehetünk együtt azért, hogy zökkenőmentes, kudarcmentes legyen az „átállás”.

Az én nagy szívügyem, hogy nyáron árnyas, jól felszerelt udvarban tartózkodhassanak a gyerekek. Az ötvenes évek végén valóságos mozgalom indult kerületünkben ennek érdekében, aztán egész Budapesten is. Mit tagadjam, nagyon büszke vagyok az udvarunkra. Tessék, meg lehet nézni, habár most még kihalt, kopár. Tíz éve itt csak két kis fácska állt az udvaron. Most már árnyékos, lombos a hársfáktól, nyírfáktól. Minden gyerek-csoportnak élősövényvel elválasztott külön kis kertje van.

A karbantartás meg-megújuló gondján segítenek a szülők és patronáló üzemünk, az Elektroakusztikai Vállalat. Jönnek a brigádtagok — pedig nem is jár ide gyerekek —, befestik a kerítést, a hintákat, megjavítják a játékokat, ásnak, füveznek, kézimunkákat hoznak. Mi meg a tavasszal szokásos névadó ünnepségeken his műsorral, verssel, énekkel köszöntjük a fiatal mamákat, a kisbabákat.

Nyolc éve az óvónők kerületi munkaközösségének vezetője vagyok. Izgalmas, érdekes a továbbképzésnek ez a formája. A gyakorlati bemutató foglalkozás után több órás vita kerekedik az örök téma körül: hogyan tehetnénk munkánkat még eredményesebbé a különböző játékok, eszközök, módszerek segítségével, hogy a gyerekek hat éves korukra testileg, szellemileg fejlettek, önállóak, önzetlen, ügyes emberkéek legyenek.

Őszintén szólva, a zsúfolt gyerekcsoportok és a hiányos gondozói létszám mellett mostanában beérjük azzal, ha az eddigi színvonalat tartjuk. Örömmel hallottam, hogy a Fővárosi Tanács januári ülésén elfogadták a felemelt költségvetési keretet, az óvodai program megvalósítása érdekében. Jól felszerelt szertárak, korszerű eszközök segítségével könnyebben, eredményesebben, sokoldalúan foglalkozhatunk a gyerekekkel, képességüknek megfelelően. Itt, az óvoda falai között történik az „alapozó munka”, a testi—lelki—szellemi felkészítés a tanuló-évekre — és a felnőtt korra.”

Lejegyezte: Szabó Gabriella